

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję zasad równego traktowania, dobrej administracji i uzasadnionych oczekiwań ujętych w rozporządzeniu Rady nr 1605/2002 (zwanym dalej „rozporządzeniem finansowym”) i Praktycznym przewodniku dla zamówień publicznych w związku z działaniami zewnętrznymi UE (zwanym dalej „PRAG”) przez zaniechanie sprawowania właściwego nadzoru nad procedurą przetargową oraz niezwłocznego rozpatrzenia skargi wniesionej przez Vakakis, a także dostarczenia pełnej i wyczerpującej informacji na temat postępowania w sprawie tej skargi.
2. Zarzut drugi, dotyczący szkody wyrządzonej stronie skarżącej w wyniku niewłaściwego administrowania przez Komisję oraz decyzji o udzieleniu zamówienia Agriconsulting.
3. Zarzut trzeci, dotyczący szkody wyrządzonej stronie skarżącej w wyniku niewłaściwego administrowania przez Komisję oraz naruszenia zasad ogólnych Unii: zasady równego traktowania, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także naruszenia art. 94 rozporządzenia finansowego i sekcji 2.3.6. PRAG.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2015 r. – European Union Copper Task Force/Komisja

(Sprawa T-310/15)

(2015/C 294/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Union Copper Task Force (Essex, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci C. Fernández Vicién i I. Moreno-Tapia Rivas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/408 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wykonania art. 80 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz w sprawie ustalenia wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia, w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do związków miedzi;
- obciążenie Komisji kosztami powstałymi w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/408 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wykonania art. 80 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz w sprawie ustalenia wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia zostało wydane na niezgodnej z prawem podstawie prawnej, gdyż rozporządzenie nr 1107/2009, a w szczególności jego art. 24 i załącznik II pkt 4 naruszają prawo Unii.
 - Strona skarżąca podnosi, że dowody naukowe wskazują na to, iż kryteria trwałości, bioakumulacji i toksyczności („kryteria TBT”), a zwłaszcza kryterium trwałości, nie są właściwe dla miedzi.

- Ponadto według strony skarżącej zastosowanie kryteriów TBT do substancji nieorganicznych nie jest spójne z innymi aktami prawnymi, które zostały wdrożone w dziedzinie regulowanych substancji chemicznych.
 - Strona skarżąca utrzymuje wreszcie, że w odniesieniu do substancji kwalifikujących się do zastąpienia zastosowanie kryteriów TBT do związków miedzi wykracza poza to, co niezbędne do osiągnięcia celów, którym służy rozporządzenie nr 1107/2009, a w rozporządzeniu tym błędnie zinterpretowano zasadę ostrożności.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi posiłkowo, że poprzez objęcie związków miedzi zakresem regulacji rozporządzenia wykonawczego 2015/408 Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2015 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-316/15)

(2015/C 294/90)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 31 marca 2015 r. (notyfikowanej jako dokument nr C (2015) 2230) dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz dużego projektu „Utworzenie innowacyjnych usług w centrum usług wspólnych IBM we Wrocławiu”, stanowiącego część programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”, objętego pomocą strukturalną w ramach celu Konwergencja w Polsce,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 ⁽¹⁾ poprzez przyjęcie, że inwestycja polegająca na tworzeniu centrów usług wspólnych, w tym zatrudnieniu specjalistów z branży IT opracowujących innowacyjne usługi, nie stanowi „inwestycji produkcyjnej przyczyniającej się do tworzenia i ochrony trwałych miejsc pracy” w rozumieniu tego przepisu i w rezultacie nie może być współfinansowana ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnej wykładni warunków przyznania współfinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego poprzez przyjęcie, że współfinansowane mogą być wyłącznie inwestycje o „przełomowym potencjale innowacyjnym” oraz zarzut błędnej oceny projektu poprzez przyjęcie, że nie zapewnia on zgodności z osią priorytetową IV Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka ze względu na brak innowacyjności.